

DELIVERANCE

THE OFFICIAL STORY SO FÄR

TEXT: CHRISTOFFER KRÄMER

BILD: TOMAS ARFERT

Från inbördeskrigets blodstänkta slagfält flydde de och lämnade sina grå sydstatsuniformer på den gyttjiga marken. Inte på grund av nobelt avståndstagande eller fasta principer utan på grund av feghet, tillfälle och de omöjliga situationer ödet alltid placerar människor i. De lämnade allt bakom sig och red västerut, tillsammans mer av nödvändighet och rädsla än av medvetet val och önskan. Vinden drev dem som tumbleweeds och när de till slut hamnade i Deliverance, New Mexico så var det inte inte på grund av att de ville ha det så utan för att det blivit så...

Det var en vansinnig resa de påbörjade den där dagen då de anlände till Deliverance. Föga anade de då, när de tog sherifkontoret i besittning för att påbörja sin tillfälliga anställning, att de inom ett par månader skulle vara efterlysta för mord, jagade av både indianer och kofösare och djupt splittrade av inre stridigheter. Då uppfylldes de av glädje över att som fem man vara anställda för att göra en mans jobb med mat och husrum som en extra bonus. Den lilla sovstaden Deliverance kunde ju inte vara så svår att hålla ordning i, särskilt inte då Al, som fixade dem det avslappnade jobbet, var god vän med stadens borgmästare.

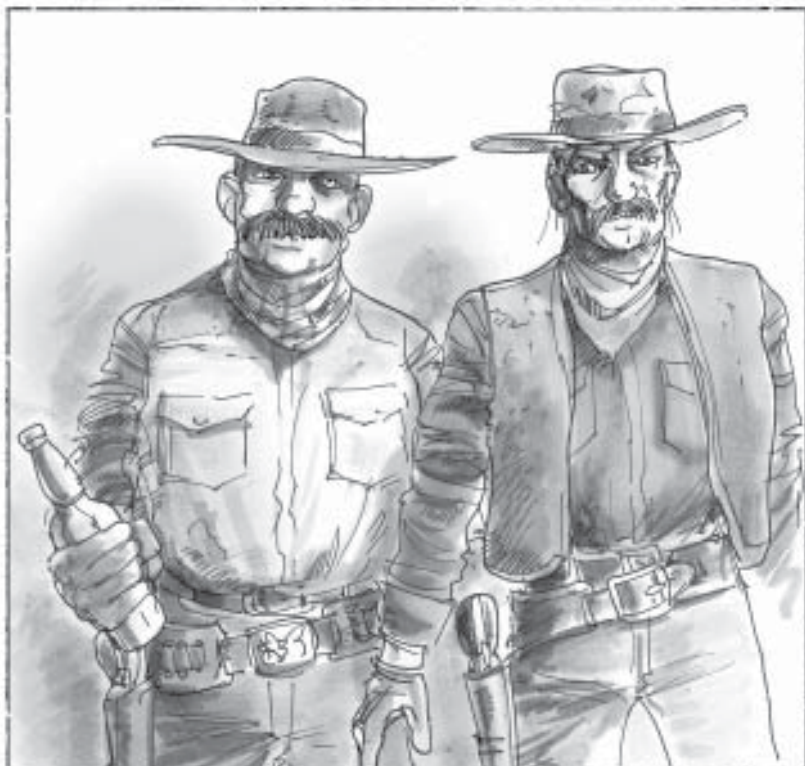
De började bli misstänksamma då stadsborna gradvis började lita på främlingarna och berätta de sanna historierna om borgmästaren Joseph Coltrane Sr. Historier som gjorde att de började undra vad för sorts vänner Al hade egentligen. Coltrane var en utsugare, en despot, en hänsynslös förtryckare och maktmänniska av rang. De började undra vilken sorts lag de var satta att upprätthålla.

De gjorde dock det bästa av situationen och njöt av den tid då Coltrane och alla hans kofösare riddit norrut med en stor hjord till försäljning. Lugnet härskade och Thomas fann kärleken i den lilla sömmerskan Patricia. Vad som först var en spirande liten förälskelse blommade ut och plötsligt fanns ett allvar som ingen av dem först förväntat sig. För Patricia var det en väg bort från ett liv hon inte ville prata om, för Thomas var det ett sätt att släppa sin lillebror och sitt kontrollbehov och för lillebrodern Paul var det en chans att äntligen komma loss och få ett eget liv. Det såg onekligen bra ut. För bra!

Det var när Coltrane kom tillbaka som allt började. Visserligen hade alla händelser inte direkt med Coltrane att göra, men det var som om hans närvaro i området plötsligt satte eländet i rörelse. Varför Paul gjorde som han gjorde är svårt att säga. Varför såg han behov av att träffa Patricia bakom Thomas rygg och varför gick Patricia med på det? Kanske var de så rädda för förändring, även till det bättre, att de omedvetet sökte sätta käppar i

hjulen. I vilket fall som helst så sågs de, drack de och skrattade de. När Patricia somnat i ruset tog Paul den revolver från hennes hem som hon tidigare samma dag givit i kärleksgåva till Thomas. En colt med dyrbart pärlemorhantag och unika inläggningar. Stenen var i rullning. Den dagen kofösarna red in i Deliverance för att göra staden var dagen då allt började. Thomas såg Paul med colten och konflikten var ett faktum. Som hund och katt var de på varandra och år av bitter brödrastrid hindrade dem från att begrava stridsyxan. Offentliga gräl och slagsmål över colten skedde inför förvånade stadsbor. Pauls vän Bill var som alltid på hans sida och de andra tog försiktiga steg tillbaka. Bråk vid Patricias dörr väckte uppmärksamhet i hela staden. Patricia var arg och besviken över gårdagen. Paul hävdade att han fått colten och Patricia hävdade att Paul ljög. Thomas är lika arg som ledsen och besviken.

Trots konflikten så gjorde de sitt jobb den kvällen när kofösarnas festande blev för vilt och skjutandet började. Två av de värsta fyllhund-

PATRICIA GRIFFEN

arna fick skåda häktet. De skulle få sova ruset av sig och skickas iväg vid frukost. Vad de aldrig hade räknat med var Coltranes högst egna lag. I gryningen väcktes det av Coltranes män som under vapenhot befriade sina vänner och förklarade för stadssherifferna att Coltranes lag inte gällde Coltranes män. Precis som de gick fick de också syn på colten som vållat sådan strid tidigare under dagen. Coltranes förman tog den och sa att den inte tillhörde dem – sedan red de iväg.

Vid frukost blev de varse att eländet bara börjat. En springande pojke meddelade att Patricia funnits dödad i sitt hus och chockade stormade de dit. En mur av uppretade stadsbor satte stopp för deras undersökningar. Flickan var död och mordvapnet låg kvar. Colten med pärlemorhantag som bröderna bråkade om så offentligt. Slutsatsen var klar för kreti och ple-ti och vreden stor. Någon av bröderna dödade flickan.

Intrigante Erik såg sin chans att stärka greppet om sällskapet och bröderna burades in ”för att lugna

stadsborna”. I finkan fick de sam-mantvingade reda ut sitt gräl. Thomas var vred och Paul slingrade sig. Han svor på faderns grav att han inte tagit colten. Berusade Patricia hade gett honom colten, hon var bara för berusad för att komma ihåg det – så egentligen ljög inte hon heller. En tacksam Thomas svalde historien och förtretet. Lög-nen lade locket på – för stunden.

Undersökningen kring Patricias död ledde dem föga överraskande i otäck riktning. Dagen bjöd ändå på överraskande avslöjanden. Patricia dödades vid midnatt men colten stals ju inte för än i gryningslju-set. Det måste alltså finnas två dyrbara revolverar. Den enda tänkbara ägaren, stött av kofösarnas kryptiska slutreplik, var Joseph Coltrane Sr. Men varför ville han ha Patricia dödad?

Det skulle bara bli värre för dem. Huvudmisstänkte Coltrane red in i staden och krävde middag på stadshotellet. Rädda och på hel-spänn kom de och lokalen fylldes av blickar i sidled och kliande revolverfingrar. Endast Coltrane

satt lugn i detta hav av nervositet. Boskapsbaronen trodde inte att de mördat Patricia, boskapsbaronen erbjöd en utväg ur hela dilemmat. Om de hjälpte honom skulle han hänga någon annan för mordet, det fanns en mexare han ogillade sedan tidigare. Boskapsbaronen krävde mordet på en präst som gullade med mescaleroapacher som i sin tur stal hans boskap. Döda prästen och gå fria var budet.

De var chockade. De pratade viskande om erbjudandet. De kunde inte tänka sig att döda en präst oavsett konsekvenserna. De var dock oense. Eric var beredd att löpa linan ut, men blev nedröstad. De bestämde sig för att köpa tid. Genom att låtsas gå med på Coltranes erbjudande skulle de vinna lite tid och kanske kunna finna den skyldige till mordet.

Överraskningarna vid middagen var dock inte slut. Coltrane lutade sig tillbaka och hans jacka gled isär. På hans bröstskorg blänkta två coltar i vackra läderhölster. Colt I och II. Chocken var total. I Thomas ficka fanns colt nummer III –

HENRY VLOGGER

JOSEPH COLTRANE SR.

HANNAH COLTRANE

mordvapnet! Thomas visade det för Coltrane och alla iakttog noga hans reaktioner. Han maskerade det väl men de såg det – överraskningen! Coltrane kanske inte var mördaren trots allt, men vem var det i så fall?

I nattmörkret konfererade de flera timmar. Mördaren var rik och djärv. Mördaren vågade försöka kasta skulden på Coltrane genom att skaffa en revolver identisk med hans och placera den på mordplatsen. Diskussionen och teorierna avbröts av skottlossning mitt i staden. De drog revolverar och rusade dit. Mitt på Storgatan låg Henry Vloggers handelsbod. Ryttare lämnade den med fart och red nordväst mot Coltranes ranch. I butiken låg Vlogger mördad i ett hav av blodiga beställningsedlar.

De tänkte till. De lade ihop två och två. De fann ett svar. Vlogger förde bok över alla leveranser. Coltranes män hade varit där och dödat Vlogger och stulit beställningsedeln över tredje colten. Slutsats: Coltrane skyddade den som dödade Patricia, samma person som beställt

colten för att kasta skulden på honom. Vem var rik och mäktig, djärv nog att kasta skulden för ett flickmord på Coltrane och samtidigt säker under hans beskydd? Svaret var överraskande men logiskt – Coltranes hustru Hannah. Vidare undersökningar i staden avslöjade sanningen. Coltrane hade haft en affär med Patricia. Patricia hade avslutat en önskad graviditet. Hannah hade fått reda på sanningen. Hannah hade agerat.

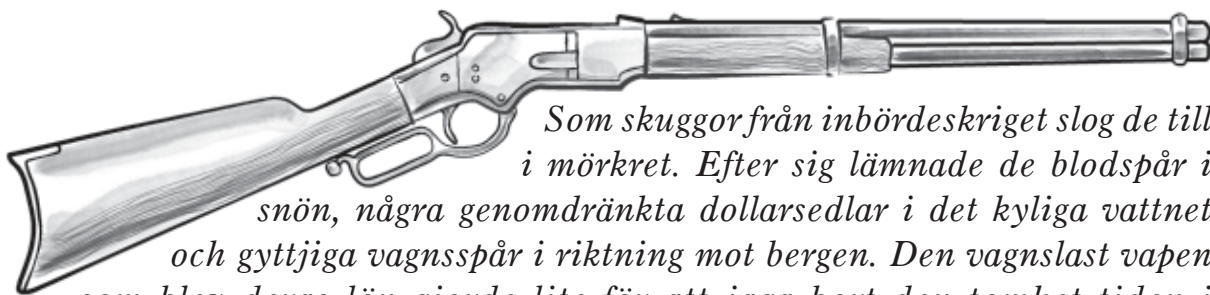
Chocken var reaktionerna i staden. Ingen var beredd att vittna. Ingen var beredd att hjälpa. Alla var de så livrädda för Coltrane att de tiggande var beredda att dra sig tillbaka och stänga sina dörrar och gradvis övertyga sig själva om att de verkligen inte sett något. De var patetiska och mänskliga.

De kallade till nytt krigsråd. Situationen var ohållbar. Coltrane skulle sätta dit dem för mord och trots att de visste sanningen spelade det ingen roll. Rädslan gjorde Coltrane allsmäktig. Han var till råga på allt elände fredsdömare i hela trakten och följaktligen lagen – en korrupt

lag. Att fly med svansen mellan benen kändes som det enda rätta.

Bill kom med den överraskande lösningen. De skulle hämnas på Coltrane. Gömd bakom kofösare hade han hört en viskande konversation. Kofösarna hade pratat om en dyrbar leverans som skulle anlända till Willow Creek i skymningen två dagar senare – det vill säga under morgondagen. Här fanns chans till både flykt, hämnd och kanske rikedom. Eric som inte haft något emot att döda prästen och smöra för Coltrane hela vintern gav med sig. Det fick bli flykt och hämnd istället.

De låg gömda i ett halvt dygn och överfallet på leveransen blev smutsigt och blodigt. Eric ledde dem i närstrid och uppvisade sällsynt brutalitet. Bill lät sig imponeras. De vann striden även om Eric inte lyckades få tag i sadelväskan med betalning för leveransen som flöt med floden in under isen. De fick också leveransen – 100 splitter nya winchestergevär värda en förmögenhet. Det såg bra ut men det var bara början på deras besvär.

Som skuggor från inbördeskriget slog de till i mörkret. Efter sig lämnade de blodspår i snön, några genomdränkta dollarsedlar i det kyliga vattnet och gyttjiga vagnsspår i riktning mot bergen. Den vagnslast vapen som blev deras lön gjorde lite för att jaga bort den tomhet tiden i Deliverance fyllt dem med. Efterlysta, för ett mord de inte begått, utmanövrerade, manipulerade och slutligen vända ryggen av den stad de tjänat, slank de iväg som tjuvar om natten.

Al ledde dem upp i bergen. Han visste på råd. De skulle sälja vapnen till indianerna. Idén var lika enkel som lysande. Coltrane hatade mescaleroapacherna som stal hans kor, så självklart skulle de placera dessa nya vapen direkt i händerna på dessa hans fiender. Poetisk rättvisa av bästa sorten. Dessutom var det allmänt känt att indianerna satt på en stor silverskatt och Al pratade dessutom flytande apache efter ett tidigare bröllop med en sqaw.

Alla var dock inte lika övertygade och det krävdes en häftig diskussion. Eric var skeptisk över planen på många plan. Den kändes osäker och farlig. Han såg Mexiko som ett bättre alternativ. Thomas var också tveksam. Att sälja vapen till indianer kändes brottsligt och omoraliskt. Paul avgjorde överraskande genom att sida med Al. Han gjorde det inte för att han var övertygad om planen utan för att gå emot Eric. Under striden vid vadstället hade han sett Eric avrätta en obeväpnad man bara för pengars skull och han var äcklad. Allt Eric tyckte var dåligt tyckte han därför var bra. Bill höll pliktskyldigt med sin bästa vän Paul även om han i hemlighet tyckte om Erics plan. Men bergen blev det.

Indianlandet var otäckt och svårpenetrerat upptäckte de snabbt. För att öka på eländet var de förföljda av Coltranes kofösare. Det hade inte tagit dessa någon längre tid att

frambringa ett uppbåd för att följa efter tjuvarna och mördarna. För varje timme kom kofösarna närmare och för varje timma körde de längre in i okänt indianland. Situationen var besvärlig på många plan. Brist på sömn, mat och dryck hade gjort de senaste dagarnas flykt allt jobbigare. Tiden höll på att rinna ut.

När de tillslut stötte på spejande mescaleroapacher var det lika plötsligt som överraskande. Al förhandlade med dem, men inte på apache – utan på engelska! De var intresserade av vapen, men situationen var uppenbarligen komplicerad. Indianerna var uppdelade i olika läger: de som var vänner med prästen och de mer traditionella. De traditionella kanske skulle misstycka om sällskapet bjöds in i byn. Apachespejarna diskuterade och under tiden kom kofösarna närmare. Situationen blev allt mer spänd.

Beslutet fattades till slut och de bjöds in i lägret. Misstänksamma blickar riktades mot dem från fattiga och slitna indianer. Gästfriheten var dock erbjuden och den magra kost som fanns att finna i lägret delades med dem, utsvultna som de var. Efter maten kom förhandlingarna. Indianerna ville ha gevären, de ville ha silver. Indianerna ryckte på axlarna och nickade bifall. Den misstänksamme Yatahe, ledare för den traditionella fraktionen undersökte dock winchester

efter winchester noggrant innan affären godtogs. Han provsköt två olika gevär som han plockat ut slumpvis – allt för att försäkra sig om att han inte skulle bli lurad av de vita ytterligare en gång.

När gevären accepterats eskorterades de genom mörker och kyla till en närbelägen gruva. Rädda för svek gick de med försiktiga steg och med händer vilande på höfterna in i mörkret. Där i bergets innandöme presenterades de för två sedan länge döda gruvpionjärer och deras rostiga kista. Kistan forcerades och gav till vissas förvåning Al rätt. En enorm mängd silver blänkte svagt i lyktljuset. Uppskattningsvis uppemot 100 kilo. Lyckan log mot dem trots allt. Silvret packas om i indianska väskor, en gåva från apacherna för att fira de lyckade affärerna.

På morgonen vaknade de med ett ryck. I öppningen till deras wickiup står prästen Nathaniel ursinnig. De har sålt vapen till indianerna som är hans vänner. De har tjänat pengar på att introducera mer död och elände in i indianernas liv. De kommer att få känna på Guds straffdomar om de inte genast lämnar lägret. Förvånade och lite tagna på sängen låter de sig hunsas ut ur byn. De hade ju ändå tänkt lämna mescaleroapacherna i gryningen. Eric håller sig för ovanlighetens skull lugn. Prästen driver dem ut och följer dem till lägrets gräns. Han skäller och domderar. Förstår de inte

PAUL (ZA-YE)

YATAHÉ (NEGRO)

NATHANIEL HAAS

vad som nu kommer att hända? Indianerna kommer att anfalla Coltrane inom ett dygn för att stjäla kreatur till vinterlägret. Kavalleriet kommer att kallas in. Våldet kommer att trappas upp. Allt för trettio usla silverpenningar. Prästen ber dem ta sina judaspengar och dra dit pepparn växer. De lyssnar och nickar – de var ändå på väg mot Mexico.

De blir varse att vägen till Mexico är slitsam. Det snöar mycket i Sacramentobergen och de känner inte vägen. Till råga på eländet har de slut på mat och dryck och prästen gav dem ingen chans att fylla på förråd hos indianerna, om dessa stackare haft några över huvud taget. Hela dagen sniglar de sig fram och spanar efter bytesdjur. Vad som helst så länge det är ätbart. Al har skälvan, delirium tremens av värsta sorten. Till slut når det natthärbärge. En översnöad men välisolerad connestogavagn som övergetts vid en bergvägg. På sidan kan man läsa "Indian Tonic" och "Native Miracle Drug". Uppenbarligen har den lämnats av någon kvacksalvare. Försvagade flyr de in i sömnen.

Paul vaknar först och letar sig ut i gryningen. Blåsan kräver tömning och han halar med glädje byxorna på halv stång. Bäst som han står där och tecknar snön gul under sig spatserar en majestätisk hjort fram ur det snötyngda bladverket. Paul greppar sin nya winchester, siktar och skjuter. Pipsprängningen och

explosionen sliter bitar ur hans ansikte och han faller raklång i den rödfläckiga snön. Hjorten flyr.

De andra kommer rusande. De andra är chockade. Thomas är livrädd och kämpar för sin bror. Paul bärs in i vagnen och hans sår plåstras om. Huvudet bandageras. Under hela proceduren skriker han, smärtan är olidlig. Ett öga är skadat medan de andra verkar ha klarat sig – synen är i alla fall borta, kanske för alltid. Flickorna lär aldrig bli lika imponerade igen.

En diskussion följer där Pauls skrikande sorteras bort. Två frågor avhandlas: vad göra? och vad hände? Thomas kräver hjälp till sin bror och insisterar på att de bör rida tillbaka till indianlägret. Kanske kan prästen hjälpa till. De andra ger vika, det är inte rätt läge att bråka med Thomas. Eric och Al undersöker bössan. Pipan är sprängd mitt på. Eric och Al undersöker alla nya bössor. De gör en skakande upptäckt. Alla bössor är defekta, alla bössor kommer att smälla, kanske inte vid första skottet men snart nog. Situationens allvar slår dem. De har sålt defekta vapen till de apacher som redan på tidigare är på krigsstigen mot vita och som dessutom känner bergen väl. Det är bara en tidsfråga innan vreden kommer att hinna ikapp dem. Situationen är högst obra.

Thomas ignorerar vad han hör. Han tänker ändå rida tillbaka till apachelägret för att söka hjälp till

sin bror. Sanningen kommer att hjälpa honom och ingen risk är för stor för att hjälpa Paul. Pål skriker och stönar och hans smärta är lika stor i själen som i kroppen. Han har ljugit och bedragit sin bror, som nu inte tvekar att gå i döden för honom. Han är inte värdig att leva.

Thomas rider och lämnar ett läger där Paul sköts om. Eric ser sin chans och har långa diskussioner med Bill som han märker hyser viss beundran för honom. Eric smörar hårt.

Thomas rider hårt på en ensam häst och känner nu vägen bättre. Sträckan som igår tog en hel dag avklaras nu på mindre än en halv. I mescalerolägret härskar lugnet, majoriteten av krigarna är borta. Thomas möts av fader Nathaniel som förklarar att deras närvaro fortfarande är oönskad. Thomas förklarar sitt syfte. Thomas berättar om sin skadade bror. Thomas berättar om pipsprängningen. Thomas berättar om winchestergevären. Fader Nathaniel bleknar och ber en snabb bön. Lägrets krigare genomförde ett överfall på Coltranes ranch i gryningen. De sköts med säkerhet med gevären. Krigarna är säkert på väg tillbaka nu. Förstår Thomas vad som kommer att hända med dem om några apacher har skadats på grund av defekta vapen? Inser Thomas över huvud taget hur grymma apacher kan vara mot sina fiender?

Fader Nathaniel talar om hur Guds straffdom drabbar vissa snabbare än andra, men under tiden packar han sin väska. Han rider med Thomas för att hjälpa Paul, men han tänker inte göra det stillatigande. Thomas tvingas lyssna på en sva-velosande predikan som till synes saknar slut. Till slut tröttnar Thomas och berättar om Coltranes middagserbjudande. Thomas talar tyst och långsamt. Förstår Nathaniel hur de hamnat i trubbel just på grund att de vägrat döda prästen? Förstår Nathaniel att de i princip räddat hans liv? Predikan upphör.

Väl tillbaka vid vagnen är Nathaniel effektiv. Han renar och förbinder med ordentligt materiel. Han ger Paul en dos opiatier för smärtan och pratar sedan med Thomas och de övriga. Paul kommer att överleva, men han kommer att ha ont et tag. Han syn på det till synes oskadda ögat kommer nog tillbaka, så småningom. Han bör inte överanstränga sig men de kan samtidigt inte stanna kvar här. Apacheerna är med säkerhet tillbaka vid lägret vid det här laget och de kommer att jaga de vita till världens ände för det svek de utsatt dem för.

Nathaniel kommer att rida tillbaka och försöka lugna apacheerna, men han tvivlar på att det kommer att hjälpa särskilt mycket. Han betonar: han gör inte detta för deras skull. Han vill bara inte se någon dö. Nathaniel rider iväg.

De lämnar vagnen i mörkret och flyr med den svage Paul på en tillfällig släpbår. I gryningen har de hunnit en bit söderut, men de stannar inte, de vet att indianerna rör sig snabbt i bergen. När eftermiddagen till slut nalkas är de utmattade. Brist på mat, dryck och vila tvingar dem att göra ett uppehåll vid en bergsbäck. Här förfriskar de sig och tvättar den värsta smutsen ur ansiktet. Thomas tar hand om Paul. Paul skäms.

När banditerna rider fram har de ingen chans. Banditerna är många – säkert femton stycken – och de är väl beväpnade. Deras ledare skrat- tar hela tiden och ler med sin enda tand i överkäken. Han bjuder dem på tequila och ser förtjust på när Al tömmer hela flaskan. Han bjuder dem, på brusten engelska, in till sitt läger och sättet alla drar sina vapen på antyder att han tar illa upp om gästfriheten avvisas. Precis när

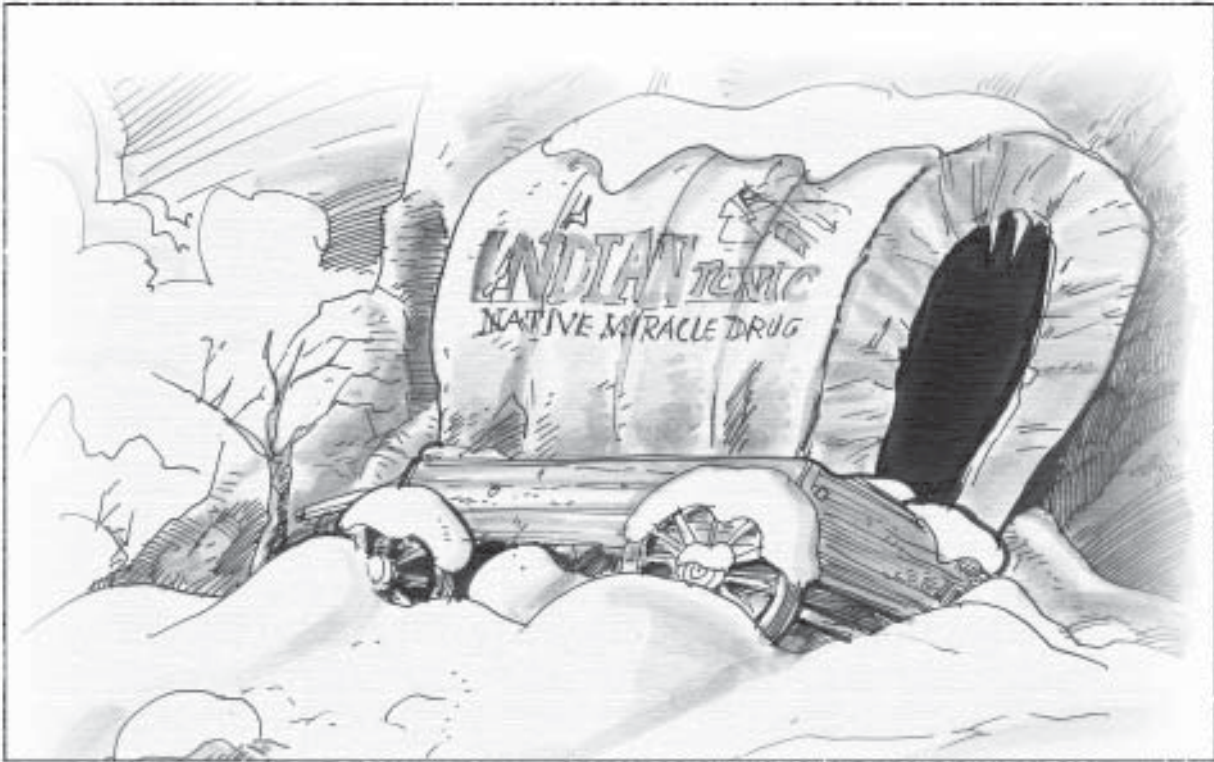

PAUL DUNN

situationen inte kunde bli eländigare blir den det.

El Dentes läger är en öppen plats mitt i ett pass. Här har byten från massor av räder och plundringståg samlats mitt ute i det snötäckta landskapet. Under ett klipputsprång står en himmelssäng och möbler är spridda lite här och där. Det är absurt, det är fest.

De bjuds frikostigt på mat, dryck och alkohol, men det tröstar dem föga. De har blivit avväpnade och deras packningar och hästar tagna ifrån dem. Silvret är upptäckt och alla deras chanser att ta sig ifrån lägret tycks rinna ifrån den. Festen är dock vild och Al tar vad som kan vara sista chansen. Han dricker friskt och berättar flera av sina vilda historier. Eric och Bill pratar lågmält. Thomas sköter om Paul. Under festen visar berusade mexare upp sin största skatt – på en vagn står en av kavalleriets nedmonterade Gatlingkulsprutor, livsfarlig och värd en förmögenhet. En av de berusade mexarna antyder att de kanske kommer att skutas med sprutan i gryningen – om El Dente är på dåligt humör. Mexaren skrattar och de sprider sig i lägret.

Paul har fått nog av sig själv och berättar för Thomas. Paul berättar om hur han ljög och stal. Han tog colten när Patricia sov och han ljög när han svor på den döde faderns grav. Han vet inte varför han över huvud taget umgicks med Patricia den kvällen och har är ledsen för allt. Thomas blir tyst och hans axlar sjunker. Thomas vänder sig om och går utan att säga ett ord. Paul gråter. Thomas gråter.

Till slut stillas festen och mexare somnar vid sidan om dem. Paul sover i en hög, Thomas i en annan. Eric är vaken.

Vid gryningen blir det fart på lägret igen. El Dente är på ett farligt humör och han är trött på kassa, vita gringos. Han säger att de måste dö och att de har några minuter på sig att be sina böner. Al vårdar sitt huvud, Bill ser sig rådvill runt omkring, Eric tänker förgäves på högarvarv, Thomas är bara tyst och tom och Paul är blind och sårbar. Efter vad som endast känns som ett ögonblick beordrar El Dente fram ett gäng mexare med gevär. De radas upp.

En budbärare rider in i lägret och avbryter slutet. Han hoppar av häs-

ten och rusar fram till El Dente. El Dente lyssnar och flinar. Han vänder sig till dem och frågar om de känner några indianer? Han läser svaret i deras ögon och ler. Han frågar om de känner några kofösare? Återigen ser han svaret i deras ögon och ler nu än bredare. Med en plötslig explosion av energi beordrar han sedan uppbrott av hela lägret i en fart som får dem att undra. El Dente hämtar sin häst, leder fram den till dem, tar fram en gammal colt och en handfull patroner och slänger sedan allt på marken framför dem. Man är väl inget odjur, konstaterar han, och svingar sig sedan upp på sin häst och försvinner i det kaos som är ett läger som plötsligt imploderar.

De hinner fatta ungefär vad som är i görningen. De hinner gömma sig. I linneskåp, under sängar, bakom lådor och bräte ser de mescaleroapacher på krigsstigen rida in i lägret. Indianerna letar efter dem. De tittar och spejar. Några av dem sitter av. De kommer att börja söka igenom lägret och då är det kört. Eric laddar febrilt de futtiga patroner han fått tag på till revolvern.

Räddningen kommer i form av Coltranes kofösare. Kofösarna har ridit i dagar. Kofösarna söker dem för lasten som stals. Kofösarna rider in i lägret och överraskas av apachernas närvaro. Indianer och kofösare stirrar. Gammalt groll och tradition tar överhanden. Lägret exploderar i stridigheter. De gömmer sig och iakttar. Det är blodigt, det är brutalt, det är voyeurism på hög nivå.

Striden bedarrar tillslut. Smarta indianer och smarta kofösare slår till reträtt och omgrupperar. På marken lämnas de döda som färgat gyttjan och snön röd. De kryper fram. De lever. De kan knappast tro det.

De samlar snabbt ihop vad de kan få tag på i lägret innan nästa våg kommer. De tar döda kofösares hästar. De tar döda indianers hästar. De spänner hästar framför övergiven vagn. De tar Gatlingkulspruta. De lämnar lägret och tar sig sydväst. Bill och Eric rider var sin häst, Thomas kör den vagn där Al och Paul sitter. Bröderna talar inte med varandra.

Efter dryga fem timmars flykt rundar de ett klippsprång och kör

EL DENTE

rakt in i nästa överraskning: Tre kavallerister på väg nordväst. Alla stannar, alla stirrar förvånat. Gamle, handlingsfattige Bill agerar. Bill, utan egen vilja, exploderar. Bill, den förändrade, skjuter kavalleribefälet mellan ögonen. Scenen exploderar och alla skjuter. Båda de svarta kavalleristerna skadas. En skjuts av hästen och en vänder och flyr undan. Eric avrättar den som trillat, men inga kulor hinner ikapp den som rider för sitt liv. Eric jublar och klappar om Bill. Bill strålar. Thomas rasar och Paul och Al häpnar. Kavalleriet är nu med på listan över fiender.

Flykten går vidare med förnyad intensitet. Snön faller ymnigt. Efter ytterligare några timmar styr Thomas in vagnen i en sprickbildning i bergsväggen. Med hjälp av buskar maskeras ingången och spår döljs. De går i ide. De somnar utmattade. De lever.

I två dygn gömmer de sig och rider ut stormen i området. De debatterar viskande. De är i en skitsituation. Al har förslaget: De rider vidare söderut och över gränsen. Al känner en general Armand Flaubert i det mexikanska inbördeskriget, han vill ha Gatlingkulsprutan. De kommer att bli rika. De övriga lyssnar, de övriga tvivlar i hemlighet, de övriga håller med. Det finns inte så mycket val i sammanhanget. Thomas rasar över Bills skott. Bill ler överlägset. Paul ligger ner och undrar vad som hänt med hans vän. Bröderna talar inte med varandra. På den tredje dagen rider de vidare. Det snöar ymnigare och de följer en dalgång syd-sydväst. De är jagade – av alla – men i vägens förlängning ligger Mexico.

Tillslut hinner inbördeskriget ikapp dem. I snön och gyttjan i Sacramentobergen tar flykten slut. Utmattade, hungriga, skadade och jagade trängs de upp mot väggen, och runtomkring dem cirklar de vargar i människoskepnad som törstar efter deras blod. Som mördare och vapensmugglare har de ingen nåd att vänta och de vet det allt för väl.

ERIC BALLARD

THOMAS DUNN

WILLIAM BRODIE

NICHOLAS ALEXANDER